

ledes det ærede Medlem kan tænke sig at faa noget Forslag ført igennem angaaende denne Sag. Jeg har ikke vidst noget om det. Jeg er berettiget til at afvente Betænkning fra det Udvalg, som har med Sagen at gøre. Jeg skal ikke indlade mig videre paa Drøftelse af Spørgsmaalet, da det jo forhaabentlig, naar det nu om lidt bliver forkastet, har gjort den Nytte, som var tilsiget dermed.

Naar det ærede Medlem udtalte, at jeg skulde have sagt, at der var Mangel paa Arbejdere paa Landet, vil det vise sig, at jeg ikke har udtalt noget saadant. Jeg har sagt, at man vilde komme til at uddele Penge til Kommuner, hvor der muligvis slet ikke var nogen Arbejdsløshed, og maaske endog saa til Steder, hvor man trængte til Arbejdere, men jeg har ikke sagt, at jeg kendte saadanne Kommuner; jeg har ikke udtalt noget positivt i den Henseende. Det, jeg har sagt om store Arbejder under Københavns Magistrat, er, at man har jo Ministeriets Tilladelse til at anvende disse 630,000 Kr. til dette Formaal, og at jeg har skyndt mig at give denne Tilladelse paa Grund af, at jeg samtidig læste, at der skulde herske nogen Arbejdsløshed, som muligvis vilde blive afhjulpen ved dette Arbejde. Jeg har ikke rost mig af noget i den Henseende eller sagt, at jeg havde nogen Fortjeneste, jeg har kun givet det Svar, som jeg i ethvert Tilfælde skulde give, saa hurtigt som muligt, og jeg har nævnt det, fordi den Sum, her er Tale om, er langt større end den positive Hjælp, der kunde blive Tale om at yde Københavns Arbejdere, naar det Forslag, som det ærede Medlem er fremkommet med, blev vedtaget.

K. M. Klausen: Det forekom mig, at den ærede Minister først erklærede, at han ikke vilde svare mig og ikke forhandle med mig, men dog følte han sig opfordret til at henvende en hel Række Behageligheder til mig; det synes jeg, han kunde have sparet sig, naar han ikke vil forhandle med mig. Jeg opfattede den ærede Minister, da han første Gang talte, saaledes, at han paastod, at der var Kommuner, der trængte til Arbejdere. Jeg spurgte, hvad det var for Kommuner, thi saa vilde de arbejdsløse sikkert søge derhen i store Skarer for at finde Arbejde. Men det er ret karakteristisk i denne Sag, at naar man forhandler et saa vigtigt socialt Spørgsmaal som dette, der griber ind i mange, mange Tusinde Menneskers Interesse, og et Spørgsmaal, som mange,

mange andre Tusinder af Mennesker søge at anstrenge sig til det yderste for at løse og mildne, da kan man ikke faa et saadant Spørgsmaal under Debat her i Folketinget. Ministeren, der er en stor Reformator paa det sociale Omraade, og som jo velsigner os med mange Lovforslag, synes mig ikke at have Lov til her at skyde sig ind under, at Folketinget ikke har givet sin Mening eller sin Villie til Kende i denne vigtige Sag. Det plejer ellers ikke at være de danske Ministres Sag at afvente Folketingets Mening eller dets Ønske og Villie. De pleje jo at handle paa egen Haand. Og jeg synes, her er et Spørgsmaal, hvor Indenrigsministeren ikke har Lov til at staa ligegyldig og afvente, at andre skulle tage Initiativet. Her synes jeg netop, at det er hans ufravigelige Pligt som Indenrigsminister at gribe ind og søge at mildne paa et Omraade, hvor der er saa stor Trang til at gøre noget. Men det er jo ret betegnende her, at Ordføreren har heller slet ikke rørt ved dette Spørgsmaal; han synes heller ikke at ville udtale sig om det, og det lader i det hele til, at man gaar rundt om dette Spørgsmaal som Katten om den varme Grød; man ønsker ikke at tale om det og ser helst at blive det kvit. Men det er min Overbevisning, at selv om man her paa denne Maade skyder Spørgsmaalet fra sig ved ikke at ville udtale sig om det, er det af den Slags Spørgsmaal, som man ikke kan slaa ihjel ved en Afstemning. Selv om Flertallet i Dag slaar dette Spørgsmaal ihjel ved sin Afstemning, er det et Spørgsmaal, der staaar lyslevende ude i Befolkningen i Morgen, og det er min Overbevisning, at mange af de Herrer, naar de komme ud til Valgkredsene, hvor som helst de komme hen, ville møde arbejdsløse, som sikkert ville spørge dem: Hvorfor har De stillet Dem saaledes, da dette Spørgsmaal var til Forhandling inde i Rigsdagen? Og jeg tror, at de da ikke ville kunne faa Lov til at forbigaa dette Spørgsmaal i den Tavshed, som de have gjort her.

Ordføreren (C. Hage): Med Hensyn til Amtmandsboligen i Holbæk kan det selvfølgelig for Finansudvalget ikke have nogen afgørende Betydning, om der fastsættes 5½ eller 5 pCt. som Rente og Afdrag. Vi have fundet, at den af den ærede Minister foreslaaede Amortisationstid af 56 Aar er for lang. Ved 5 pCt. vil Amortisationstiden blive 41 Aar, og ved 5½ pCt. vil den blive 33 Aar. Det har naturligvis ikke nogen væsentlig Vægt, om man